

Kleine organisatie vecht om de stem van Sderot te laten horen

By • Jake Sharfman
Dagblad Ha'aretz

Donderdag 17 december 2009 15:18:27

Een kleine drie jaar geleden moest Noam Bedein tijdens de sabbatdienst hals over kop de synagoge uitvluchten. Op die warme vrijdagavond schreeuwden de sirenes het zo gevreesde 'tzeva adom' luchtalarm uit over de Negev.

Vanuit de Gazastrook kwam een Kassamraket aangesneld, recht op het stadje in de Westelijke Negev af. Minder dan 15 seconden na het eerste alarm klonk er een harde explosie op minder van 50 meter afstand van de synagoge.

'Op dat moment kon je niet veel meer doen dan bidden', herinnert Bedein zich. 'Nadat de raket ontploft was, sprong iedereen op uit zijn dekking, grabbelde de kinderen bij elkaar en haastte zich naar buiten, in de hoop dat het eigen huis niet was geraakt. Zo zag ons leven er uit. Voor mij persoonlijk werd dat moment een heel emotionele en levensveranderende ervaring.'

Bedein wist op dat moment dat hij in actie moest komen voor de mensen in Sderot. En in Aktie gekomen is hij! Hij richtte het *Sderot Media Center* op; een non-profit organisatie die gevestigd is in het hart van Sderot. Het centrum treedt onder anderen op als voorlichtingsbureau voor de media. Het laat de Israëlische kant zien van een gemeenschap, die leeft onder de voortdurende dreiging en terreur van uit Gaza afgeschoten Kassamraketten.

Wat begon als een amateuractie met niets meer dan een laptop (geleend van een vriend), is nu een mediacentrum dat informatie en persoonlijke verhalen van inwoners van de westelijke Negev verspreid onder nieuwsbladen, diplomaten en studenten in Israël en ver daarbuiten.

'We proberen deze kant van het conflict onder de aandacht te brengen; de verhalen over hoe het is om te leven met een realiteit van raketten, zoals die nergens anders op aarde voorkomt. We baseren ons daarbij op de bron zelf; dat is heel belangrijk', zegt Bedein. 'De internationale verslaggeving over dit deel van de regio is heel onevenwichtig. Wij proberen een tegenwicht te bieden aan die informatie en de verhalen over Gaza.'

Dat bieden van tegenwicht is voor Bedein en de andere zes werknemers van de organisatie de grootste uitdaging. In het licht van het gigantische verschil in verwoesting tussen Sderot en Gaza - met daarbij het buitensporig hoge aantal doden - moet het SMC het opnemen tegen miljoenen dollars kostende mediacampagnes van Hamas in Gaza. Daar worden de ruïnes gebruikt om het vuur van de mediacampagnes aan te blazen, terwijl de mensen in Sderot voorrang geven aan het goed en snel herstellen van wat de Kassams hebben verwoest.

Toch gaat het SMC door met vechten om door middel van ooggetuigenverslagen, documentaires, korte verhalen en hard bewijsmateriaal de stemmen van de inwoners van Sderot en hun eigen stem luid en duidelijk te doen klinken.

Het Centrum gebruikt de tijd zo praktisch mogelijk. Groepen studenten vormen ongeveer de helft van de bezoekers, terwijl buitenlandse pers, diplomaten uit andere landen en mensenrechtengroepen de rest van de tijd en aandacht van de medewerkers in beslag nemen.

Daarnaast reist Bedein de wereld rond, van Europese landen tot Capitol Hill en zelfs naar de Commissie Goldstone die Israëls offensief in Gaza heeft onderzocht, met een niet-officieel verslag van de Israëlische kant van de situatie: verslagen en video-opnames van de door raketten gedomineerde realiteit in Sderot.

Onlangs realiseerde Bedein zich dat zijn zelfgefinancierde Sderot Media Center breed erkend wordt als een internationale bron van informatie.

‘Voor de Palestijnen in Gaza is het heel gemakkelijk om door middel van schokkende plaatjes sympathie te krijgen. Er is zoveel verwoest tijdens Operatie ‘*Cast Lead*’. Aan de andere kant merk je wat voor ontzettend hoge psychologische en traumatische gevolgen de raketten en sirenes bij onze mensen hebben veroorzaakt - en dan zijn er ook nog ruim 1.000 gewonden gevallen’, zegt Bedein.

‘In de afgelopen negen jaar zijn er 12.000 raketten op Israël afgevuurd, waarvan 8.000 sinds Israëls vertrek uit Gaza in 2005. Dit heeft een enorme impact op de mensen en wij proberen door middel van verschillende mediavormen uiting te geven aan de psychologische gevolgen daarvan. We willen gewoon dat er naar ons wordt geluisterd.’

Een ander aspect van het Sderot Media Center - volgens Bedeins inschatting de meest krachtige - is het creatieve aspect, de zelfexpressie die het Centrum stimuleert als hulp bij het omgaan met het trauma, dat in de afgelopen negen jaar is opgebouwd.

Een paar maanden geleden organiseerde het SMC een groot aantal dramasessies voor 40 tienermeisjes van twee scholen voor voortgezet onderwijs in Sderot. Dit ging samen met psychologische behandeling om de meisjes te leren zichzelf te uiten door hun eigen verhalen over het leven onder de voortdurende raketdreiging uit te beelden op het toneel.

Bedacht door het *Community Treatment Theater* werd het stuk voor het eerst buiten Sderot door de meisjes uitgevoerd tijdens een reis naar het *Hamagshimim Hadassah Centrum* in Jeruzalem. Daar traden ze vorige maand op voor een groot, divers publiek. Het doel van de uitvoering was niet alleen om de meisjes de gelegenheid te geven om zich te uiten, maar ook om het bewustzijn te bevorderen over hoe het is om op te groeien in Sderot.

‘Zonder twijfel heeft de jeugd het meest te lijden van de raketten. In feite groeien zij op en brengen hun jeugd door in deze werkelijkheid, zonder een andere te kennen’, zegt Bedein. ‘Zo’n 70% tot 90% van de kinderen hier heeft de diagnose Post Traumatisch Stress Syndroom. Dit toont meteen de noodzaak om een plek te hebben waar het trauma en de verhalen kunnen worden gedeeld. Dit heeft een ongekend potentieel en is in feite de toekomst van ons centrum.’

Het SMC is trots op het feit een privé-initiatief te zijn, dat op geen enkele manier subsidie van de Israëlische overheid ontvangt. In feite willen ze dat niet eens. Bedein geeft er de voorkeur aan om verre te blijven van ieder vorm van bureaucratie, die bij het ontvangen van subsidie lijkt te horen. Voor hem en het SMC is het erg belangrijk om de privéstatus van de organisatie te behouden.

‘Dat heeft niets met politiek te maken. We zijn niet politiek gebonden en hebben sowieso geen politiek programma’, vult Bedein aan. ‘We zijn er niet om een oplossing te bieden; we zijn er om het probleem te tonen. Als het probleem niet eerst wordt ontleed, zal er nooit een oplossing komen.’